

LÆS STARTEN AF:

1

Brendan Walker vidste at huset ville være forfærdeligt.

Det første hint var den overgearede tone som ejendoms-mægleren, miss Dobson, brugte over for hans mor.

„Det er *seriøst* det mest *vidunderlige* hus, mrs. Walker,“ kvadrede miss Dobson gennem telefonen der var blevet sat på medhør i bilen. „Det er det *helt* rigtige sted for en sofistikerede familie som din. Og prisen er lige blevet reduceret betragteligt.“

„Hvor ligger huset henne?“ spurgte Brendan på tolv år der lige nu sad på bagsædet ved siden af sin tre år ældre store-søster, Cordelia, og spillede *Unchartered* på sin højtelskede PSP. Han havde sin yndlingsbluse på, en blå lacrosse T-shirt med græspletter, forrevne jeans og slidte Converse-støvler.

„Undskyld, hvem er det?“ spurgte ejendomsmægleren fra iPhonen ved forruden.

„Vores søn, Brendan,“ svarede far. „Du er på medhør.“

„Så jeg snakker altså med hele Walker-familien! Hvor dejligt. Nu skal du høre, *Brendan*,“ sagde miss Dobson og lød som om hun forventede at blive rost for at have husket hans

navn. „Huset ligger på Sea Cliff Avenue 128 midt imellem en masse fornemme huse ejet af prominente san franciscanere.“

„Snakker vi football- og baseballspillere?“ spurgte Brendan.

„Direktører og bestyrelsesmedlemmer,“ rettede miss Dobson.

„Gaaab.“

„Brendan!“ skændte mor.

„Sådan vil du ikke tænke når du først har set stedet,“ sagde miss Dobson. „Det er nemlig en charmerende, rustik, træagtig juvel ...“

„Wow, stop lige en halv!“ afbrød Cordelia. „Gider du lige sige det igen?“

„Hvem har jeg den ære at tale med nu?“ spurgte miss Dobson.

Den ære? Seriøst? tænkte Cordelia, men hvis sandheden skulle frem kunne hun også godt finde på at bruge den vending i sine mere intellektuelle øjeblikke.

„Det er vores datter Cordelia,“ sagde mor. „Vores ældste.“
„Sikke et smukt navn!“

Fedterøv, havde Cordelia lyst til at sige, men som den ældste var hun bedre til at være taktfuld end Brendan. Hun var høj og tynd og havde fine ansigtstræk som hun gemte bag sit mellemlønne pandehår. „Miss Dobson, min familie har ledt efter et nyt hus i en hel måned nu, og på den tid har jeg lært at ejendomsmæglere taler noget som jeg har valgt at betegne som ’kodesprog’.“

„Jeg er sikker på jeg ikke ved hvad du mener.“

„Undskyld mig, men hvad betyder det, ’jeg er sikker på jeg ikke ved hvad du mener’?“ pippede Eleanor på otte år

op. Hun havde skarpe øjne, en lille, lige næse og langt, krøllet hår som havde samme farve som hendes søsters. Nogle gange, hvis hun havde været specielt eventyrlysten, hang der tyggegummi og blade i det. Hun var som regel stille af sig, undtagen i de øjeblikke hvor det ikke var meningen at hun skulle være stille, hvilket var det Brendan og Cordelia elskede mest ved hende. „Hvordan kan du være sikker på det, hvis du ikke ved det?“

Cordelia nikkede taknemligt til sin søster og fortsatte med at forklare. „Jeg mener at når ejendomsmæglere siger 'charmerende', miss Dobson, så mener de 'lille'. Når de siger 'rustik' mener de 'ligger i et bjørnereservat'. 'Træagtig' betyder 'angrebet af termitter' ... 'juvel' ved jeg ikke rigtig hvad betyder ... men jeg gætter på 'skur'.“

„Nu skal du ikke være så smart, Cordelia,“ knurrede Brendan med øjnene limet til sin skærm. Han var en smule irriteret over at han ikke selv havde tænkt i de baner.

Cordelia rullede med øjnene. „Miss Dobson, vil du vise min familie et lille, termitinficeret skur midt i et bjørnereservat?“

Ejendomsmægleren sukkede over højtaleren. „Hvor gammel er hun?“

„Femten,“ sagde deres forældre på samme tid.

„Hun lyder som en på femogtredivé.“

„Hvorfor?“ spurgte Cordelia. „Bare fordi jeg stiller relevante spørgsmål?“

Brendan rakte en hånd frem fra bagsædet og afsluttede opkaldet.

„Brendan!“ råbte mor.

„Jeg prøver bare på at spare vores familie for problemer.“

„Men miss Dobson skulle til at fortælle os om huset!“

„Vi ved allerede hvordan huset er. Ligesom alle de andre huse vi har råd til: elendigt.“

„Jeg er nødt til at give ham ret,“ sagde Cordelia. „Og I ved hvor meget det går mig på at give Brendan ret.“

„Du elsker at give mig ret,“ mumlede Brendan, „for så ved du nemlig at det du siger, er rigtigt.“

Cordelia grinede hvilket fik Brendan til at smile ufrivilligt.

„Den var god, Brendan,“ sagde Eleanor og uglede kort sin brors uredte hår.

„Unger, lad os prøve at være positivt indstillede over for huset,“ sagde far. „Sea Cliff er Sea Cliff. Vi snakker om uforstyrret udsyn til Golden Gate-broen. Jeg vil se det og jeg vil vide mere om den ’betragtelige reduktion’ i prisen. Hvad var adressen?“

„Sea Cliff Avenue 128,“ sagde Brendan uden at se op. Han havde nærmest en uhyggelig god hukommelse. Det kom sig af at han skulle huske forskellige sportstaktikker og snydekoder til spil. Hans forældre drillede ham med at han af den grund (og fordi han var så god til at diskutere) ville ende med at blive advokat, men Brendan havde ikke lyst til at blive advokat. Han ville være football- eller lacrossesjerne.

„Gider du taste det ind i telefonen for mig?“ Far viftede med telefonen foran Brendan mens han kørte.

„Jeg er lige midt i et spil, far.“

„Og?“

„Og jeg kan ikke bare sætte det på *pause*.“

„Er der ikke en *pause-knap*?“ spurgte Cordelia.

„Der var ingen der snakkede til dig, Cordelia,“ sagde Brendan. „Kan I ikke bare lade mig være i fred? Please?“

„Du lever allerede praktisk talt i din egen verden,“ sagde Cordelia. „Du sidder altid med næsen begravet i dine åndssvage spil, og så slipper du uden om at spise aftensmad sammen med os fordi du skal til lacrosse-træning, og du nægter at tage med på ture ... det er som om du ikke engang har lyst til at være en del af familien.“

„Du er et geni,“ sagde Brendan. „Du har gættet min hemmelighed.“

Eleanor lænede sig frem, greb telefonen og tastede adressen ind. Hun gjorde det omvendt, først husnummeret og derefter vejnavnet.

Men det var huset der var det egentlige problem. Selv Eleanor var mistænksom over for det nu. Det ville sikkert være gammelt nok til at folk var døde i det. Det ville være ved at falde fra hinanden, skodderne ville hænge skævt og skidtet ville ligge i et flere centimeter tykt lag over det hele. Der ville være et tilgroet træ ude foran og en flok nysgerrige naboer som ville stirre på familien Walker og hviske: 'Der kommer grødhovederne som langt om længe vil købe den gamle rønne'.

Brendan spillede, Cordelia læste og Eleanor pillede ved GPS'en indtil de kørte ind i indkørslen til Sea Cliff Avenue 128. Nu kiggede de ud ad vinduerne og måbede. De havde aldrig set noget lignende.

2

Sea Cliff var et område med herskabsvillaer bygget på bakketoppe. De fleste af husene lå tæt ved den solbeskinnede vej der på begge sider havde en række unge træer, hvis kroner alle var nydeligt trimmede som små løvkugler. Men det hus som familien Walker kiggede på lå tilbagetrukket, tæt på kanten af klippen som havde givet området sit navn. Faktisk lå det så langt tilbage at Brendan overvejede om halvdelen af det mon var bygget på stylder. En vidtstrakt, smaragdgrøn græsplæne adskilte det fra vejen og der var tre store fyrretræer som lagde græsset i skygge. Selve huset havde guld- og sandfarvede udsmykninger som fremhævede træbeklædningens kongebå farve. En omhyggeligt velplejet grussti snoede sig mellem træerne op til hoveddøren.

„Jeg er cyklet forbi her tusindvis af gange, men jeg har aldrig set det her sted,“ sagde Cordelia.

„Det er fordi du aldrig kigger op fra dine dumme bøger,“ sagde Brendan.

„Og hvordan mener du lige at jeg kan læse mens jeg cykler, Smarte?“

„Lydbøger?“

„Hey, ingen skænderier foran ejendomsmægleren,“ sagde mor dæmpet. Hun havde allerede ringet tilbage til miss Dobson for at undskylde at Brendan havde afbrudt deres samtale, og nu fik de øje på en kvinde som stod og ventede på stien. „Det må være hende. Af sted.“

Familien Walker bumpede ind i hinanden da de steg ud af Toyotaen. Miss Dobson hilste på dem. Hun var iført en skræddersyet, koralfarvet nederdel med matchende jakke, og hendes hår havde fået så meget hårlak at det sad som en blond hjelm om hendes hoved. På en eller anden måde fik hun huset til at se endnu mere imponerende ud.

„Dr. Jake Walker,“ sagde deres far og rakte hånden frem. „Og det her er min kone Bellamy Walker.“ Mor nikkede høfligt. Far bekymrede sig ikke om at præsentere sit afkom. Han havde ikke barberet sig den morgen, selvom han plejede at gøre et stort nummer ud af at forklare sine børn, at mænd der ikke barberede sig hver dag manglede disciplin. Men han var ikke længere den mand han havde været engang. Miss Dobson kastede et blik på familiens brugte sedan.

„Kan vores hest bo her?“ spurgte Eleanor og trak i farens bukseben.

„Vi har ingen hest, Eleanor,“ lo han. „Hun er midt i en heste-fase,“ forklarede han ejendomsmægleren.

„Men det er perfekt, far! Du sagde at jeg måtte få en hest til min næste fødselsdag ...“

„Det var hvis vi fik et hus på landet, hvilket vi ikke gør, og man kan ikke holde heste i byen.“

„Hvorfor ikke? Der er så mange steder man kan ride på dem! Golden Gate-parken, Crissy Field ... Tror du ikke jeg

kan huske de ting du lover ...“

Mor knælede og lagde en hånd på hver af Eleanors skuldre. „Skat, det snakker vi om senere.“

„Men far siger altid ...“

„Rolig nu. Det er ikke din fars skyld. Tingene har forandret sig. Hvorfor leger vi ikke en leg? Kom, luk øjnene og fortæl mig hvilken slags hest du ønsker dig i dine vildeste drømme. Kom nu, vi gør det sammen.“

Mor lukkede øjnene. Eleanor fulgte trop. Brendan rullede med øjnene i stedet for at lukke dem, men dybt nede var han fristet til at slutte sig til dem. Cordelia lukkede sine, i solidaritet med sin søster og for at irritere Brendan.

„Og ... åbn!“ sagde mor. „Hvilken slags hest er han?“

„*Hun* er en calico. Lysebrun med hvide pletter. Hendes navn er Misty.“

„Perfekt.“ Mor gav Eleanor et ordentligt knus, rejste sig og kiggede op på huset igen sammen med miss Dobson, der tålmodigt ventede på at familien fik styr på deres problemer.

„Nydeligt, er det ikke?“ sagde ejendomsmægleren. „En fuldstændig unik konstruktion.“

„Der er nu noget som bekymrer mig,“ sagde mor. Brendan kunne se at hun var ved at indtage sin forhandlingsposition, hvor hun brugte sin charme og selvsikkerhed. Som hun stod der foran huset virkede hun stærk og smuk, og langt mere skråsikker end hun havde gjort i flere måneder. Brendan overvejede om det mon var skæbnen som havde ført dem hen til dette hus.

„Hvad bekymrer dig?“ spurgte miss Dobson.

„For det første,“ sagde mor, „står huset på kanten af klippen. Det virker meget usikkert. Og hvad vil der ske under et

jordskælv? Vi ville glide direkte ned i havet!“

„Huset kom igennem jordskælvet i 1989 uden så meget som en skade,“ sagde ejendomsmægleren. „Konstruktionen er førsteklasses. Kom indenfor og kig jer omkring.“

Fascineret fulgte familien Walker efter hende op ad grusstien, forbi de store fyrretræer og op til huset. Brendan bemærkede at der manglede noget på græsplænen ... der var ikke noget 'til salg'-skilt. *Hvilke huse bliver sat til salg uden et skilt?*

„Det her er et toetagers, fredet, victoriansk hus,“ erklærede miss Dobson. „Lokalt er det kendt som Kristoff House. Mr. Kristoff fik det bygget i 1907 efter at han overlevede Det Store Skælv.“

Far nikkede. Hans familie havde også overlevet det kæmpe jordskælv i San Francisco et par generationer tidligere. De var flyttet væk, men arbejdet havde bragt ham tilbage. Et arbejde han ikke længere havde.

„821!“ sagde Eleanor og pegede op på husnummeret over hoveddøren.

„128,“ rettede Cordelia blidt.

Eleanor fnøs og kiggede ned på sine fødder. Miss Dobson fortsatte sin monolog fra dørtærsklen, men Cordelia holdt sig i baggrunden og satte sig på hug ved siden af sin lillesøster. Det her kunne gå hen og blive et 'lærerigt øjeblik' som Cordelias engelsklærer, miss Kavanaugh, plejede at sige. Da Eleonors ordblindhed kom til udtryk ved at hun læste baglæns, tænkte Cordelia at der måtte være et simpelt psykologisk trick som kunne få hende til at læse perfekt. De havde bare ikke fundet det endnu.

„Kan du læse det baglæns?“ spurgte hun opmuntrende.

„Det er ikke så enkelt, Cordelia.“

„Tja, jeg *har* læst en masse bøger og jeg prøver at hjælpe ...“

„Hvor var du så henne i skolen i sidste uge?“

„Hvad for noget? Hvad snakker du ...“

„Den dumme vikar i min dumme engelsktime valgte mig til at læse højt fra *Det lille hus på prærien*. Og jeg kunne ikke.“

Eleanor huskede tydeligt den dag i skolen. Miss Fitzsimmons havde været syg og Eleanor havde været bange for at fortælle vikaren at hun havde svært ved at læse, så hun havde stillet sig op foran klassen med bogen og havde ventet på at det fantastiske skulle ske. Hun havde håbet at der måske, på en eller anden måde, bare denne ene gang, ville ske noget helt utroligt så hun ville være i stand til at læse en sætning rigtigt. Men ordene var lige så rodede som de plejede at være. *Ikke baglæns, Cordelia*, tænkte hun, *rodede*. Da hun forsøgte at læse titlen kom de fire første ord ud rigtigt, men det sidste blev til et bandeord. Hele klassen havde leet og Eleanor havde tabt bogen og var løbet ud af klasseværelset. Vikaren havde sendt hende op til skoleinspektøren og alle kaldte hende stadig det bandeord.

„Åh, Eleanor ... det er jeg virkelig ked af,“ sagde Cordelia med dæmpet stemme, „men jeg kan ikke tage i skole sammen med dig.“

„Nej, du kan ikke! Så lad være med at lade som om du kan *reparere mig!*“

Cordelia krympede sig og Brendan, der morede sig over hendes fiasko, gjorde sig klar til at levere en svidende bemærkning, men før han kunne nå det ...

„Hvad er *det?*“ udbrød Eleanor.

Brendan og Cordelia kiggede lige tids nok til at se en skikkelse styrte væk fra et af fyrretræerne og forsvinde om bag siden af huset. Et glimt af en skygge. Alt for hurtig til at kunne være en person. En bil dyttede på Sea Cliff Avenue bag dem.

„Det var sikkert bare bilens skygge, Eleanor,“ sagde Brendan. „Den sprang fra træet og hen til huset.“

„Nej, det var ikke. Det var en person. Og den var skaldet,“ insisterede Eleanor.

„Så du en skaldet mand?“

„*Dame*. En gammel kone. Hun stirrede på os. Og nu er hun omme bag ved huset.“

Brendan og Cordelia så på hinanden og forventede hver især at se den anden lave et 'skøre Eleanor'-ansigt. Men de var begge to lige så dødsensalvorlige som deres søster.

De kiggede om på siden af Kristoff House. Den mørke skikkelse stod og betragtede dem.

3

Brendan tog en dyb indånding og forsøgte at forholde sig rolig, at være stærk. Skikkelsen rørte sig ikke.

„Hallo?“ råbte han, trådte væk fra stien og trak Eleanor med sig, mens Cordelia var lige i hælene på dem. „Er der nogen?“

Han forsøgte med sin mest barske stemme, men den knækkede over og kom til at lyde mere som en tegnefilms-figurs end en actionhelts. Han rømmede sig mens han og hans søskende krøb om på siden af huset.

Skikkelsen viste sig ikke at være andet end en gammel statue. En knap to meter høj engel som var hugget ud i grå sten med islæt af grønt og sort. Den havde vingerne foldet bag sig og armene strakt frem. Højre hånd var brækket af. Ansigtet var medtaget hvor kinderne og læberne manglede. De var simpelthen slidt væk af årtiers vind og vejr i San Francisco. Mospuder dækkede englens øjne.

„Hvor er den smuk,“ sagde Cordelia.

Brendan strøg sig over panden, og blev overrasket over at opdage at den var dækket af sved. Det var tåbeligt, men han

havde rent faktisk forventet at se den person som Eleanor havde beskrevet. En skaldet, gammel kone. Hans fantasi løb en smule af med ham, og han kunne endda se konen for sig der pegede med en kroget finger mens hun hvædede: 'Der kommer grødhovederne som langt om længe vil købe dette hus!'

„Kan du se, Eleanor? Det er bare en statue. Der er ikke nogen,“ sagde Brendan og lagde en hånd på Eleanors skulder.

„Hun er gået et andet sted hen.“

„Det var lyset. Det spillede dig et puds.“

„Nej, det gjorde ikke!“

„Glem det. Du er bange.“

„Ikke så bange som dig,“ sagde Eleanor, flyttede Brendans hånd og pegede på den svedige plet han havde lavet på hendes skulder. Før Brendan kunne nå at protestere, rakte endnu en hånd ud bag ham og landede på hans nakke.

4

„Hjælp!“ skreg Brendan, hvirvlede omkring og skubbede fra sig al sin kraft.

„Uff!“ Far ramte jorden.

„For pokker, Brendan, hvad er der galt med dig?“ sagde far. Han kom op at stå igen og gned sig på halebenet.

„Far! Du skal ikke snige dig ind på mig på den måde!“

„Kom med. Mor og miss Dobson venter på jer. Vi skal ind og se huset indvendigt.“

Walker-børnene fulgte efter deres far. Brendan mærkede en kølig brise da han nærmede sig døren med tallet 128 stående ovenover. Men huset lå jo også halvt ude over klippekanten. Han havde været så fascineret af stenenglen at det var lige før han ikke havde lagt mærke til at bagsiden af Kristoff House var understøttet af metalstolper, som var forankret i enorme kampesten på stranden langt nedenunder. Og under huset hang der adskillige tønder.

„Hvad er det for nogen t...?“ begyndte Brendan at spørge da han trådte ind i huset.

Men det indvendiges rene og skære skønhed gjorde ham

tavs. Mor var også så forbløffet at hun helt havde droppet at være i forhandlingsposition. Hun havde travlt med at beundre antikviteterne og tjekke sit spejlbillede i det blankpoleanede trappegelænder. Far piftede lavt.

„Wow, man kan kalde det her en hall uden at behøve at være ironisk,“ sagde Cordelia.

„I står ganske rigtigt i forhallen eller hall'en,“ sagde ejendomsrådgiveren. „Det indvendige er blevet sat upåklageligt i stand, også fordi de forrige ejere har beholdt den oprindelige stil. Ikke så dårligt af et termitinficeret skur i et bjørnereservat at være, vel?“

Cordelia rødmede. Rummet var fyldt med rødt-på-sort og sort-på-rødt græsk keramik (*efterligninger*, tænkte Cordelia), en støbejernsknagerække med krummelurer, og en marmorbuste af en mand med krøllet skæg, som praktisk talt skreg *filosof*. Det hele var oplyst af spots, ligesom på et museum. Brendan spekulerede på hvordan det kunne være muligt, men det virkede som om huset var dobbelt så stort indvendigt som det så ud til udefra.

„Dette hus blev bygget med selskaber for øje, lige fra det lå på tegnebrættet,“ sagde miss Dobson og slog ud med armene.

„Hvem har holdt selskaber her?“ spurgte Cordelia.

„Lady Gaga,“ drillede Brendan udtryksløst mens han forsøgte at skjule sin voksende uro. Først var der det med det manglende 'til salg'-skilt, så den uhyggelige statue og nu selve huset med en antikvitetshandel indeni ...

„Brendan,“ sagde mor advarende.

Miss Dobson fortsatte. „Ingen har holdt fester her i evigheder. De forrige ejere var en familie som betalte for at få huset

sat i stand. De boede her i en kort periode, men besluttede så at de havde brug for forandring og flyttede til New York.“

„Og før det?“ spurgte Brendan.

„Det har stået ubeboet i flere årtier. Enkelte dele er forfaldent, men som I ved er disse gamle huse bygget for at kunne holde. Faktisk er det her bygget for at kunne flyde!“

„Hvad?“ spurgte Brendan.

„Laver du sjov?“ spurgte Cordelia.

„Den oprindelige ejer, mr. Kristoff, ville sikre sig at huset kunne holde til et jordskælv som det han netop havde oplevet. Så han fik luftfyldte tønder monteret under husets fundament. Hvis der kommer et stort jordskælv og huset dratter ned ad klippen, så er huset designet på en sådan måde at det vil ramme havet og flyde.“

„Det er bare *så sejt*,“ sagde Eleanor.

„Nej, det er absurd,“ sagde far.

„Tværtimod, dr. Walker. Nu om stunder er det sådan man bygger husene i Holland. Mr. Kristoff var forud for sin tid.“

Miss Dobson førte familien Walker ind i stuen som havde en storslået udsigt over Golden Gate-broen. Det mente Brendan ikke kunne være rigtigt. Han var sikker på at broen lå på den anden side af huset, men så gik det op for ham at de var vendt rundt og gået tilbage igennem hall'en. Krystalvaser, alabasterskulpturer og en enkelt rustning havde distraheret ham ... og det samme havde stenenglen som stod derude med fremstrakte arme, en manglende hånd og stirrende, mosbegroede øjne.

I stuen stod en chesterfieldstol, et sofabord af glas med drivtømmer som ben og et Steinway-flygel.

„Er møblerne til salg?“ spurgte mor.

„Alt er til salg,“ smilede miss Dobson. „Og her er alt sammen inkluderet i prisen.“

Hun bevægede sig videre sammen med hele familien Walker, undtagen Brendan, der dvælede ved udsigten til broen. Han var vokset op i San Francisco og derfor vant til at se den hver eneste dag, men fra denne vinkel, så tæt på at han næsten stod under den, virkede broens røde farve nærmest unaturlig. Han spekulerede på hvad husets oprindelige ejer, mr. Kristoff, mon havde tænkt da broen først blev opført. For hvis huset var bygget i 1907, så havde det stået her i tredive år før broen kom til, og udsigten dengang måtte have bestået af det vidtstrakte hav indrammet af to store klippefremspring på hver sin side. Havde mr. Kristoff været død på det tidspunkt hvor broen blev bygget?

„Hallo?“ sagde Brendan pludselig da det gik op for ham at han var helt alene. Han skyndte sig ud af stuen for at finde ejendomsmægleren og sin familie.

I mellemtiden tænkte Cordelia også på mr. Kristoff. Hun havde hørt det navn før, men hun kunne ikke huske hvor. Det irriterede hende grusomt mens de gik ind i det næste rum, som hun alene genkendte på lugten af støv, gammelt papir og blæk.

„Velkommen til biblioteket,“ sagde miss Dobson.

Det var overvældende. Et hvælvet loft hævede sig over bøgerne som lå i stakke på mahognihylder hele vejen langs væggene. To messingstiger der kørte på skinner, gav adgang til samtlige hylder. Mellem dem stod et massivt egetræsbord med en gammeldags, grønnskærmet skrivebordslampe og delte rummet i to. Et par enkelte, glitrende støvfnug dansede omkring bordet.

HOUSE OF SECRETS

Cordelia var simpelthen nødt til at se hvilke bøger der stod på hylderne. Sådan havde hun det altid. Hun stak næsen hen til den nærmeste, og da gik det op for hende hvor det var hun havde hørt om mr. Kristoff.

5

Cordelia kunne læse alle steder. Hun havde siddet og læst i bilen på vej hen til Sea Cliff Avenue 128, selvom hun sad mast inde mellem sine søskende og de var kørt op og ned ad San Franciscos bakker med en ordblind ved GPS'en. „At forsvinde ind i en bog er simpelthen *det bedste*,“ sagde hendes mor altid, og Cordelia havde på fornemmelsen at hendes mormor havde sagt det samme til sin datter da hun var en ung pige.

Cordelia var startet tidligt og havde bragt sine forældre i forlegenhed på en fornem restaurant, fordi hun i en alder af fire år havde læst i avisen over en gammel dames skulder, hvilket havde fået damen til at udbryde: „*Babyen læser!*“ Som hun blev ældre fortsatte hun med at læse sine forældres samling af europæisk litteratur, der omfattede klassikere som Shakespeare, Homer, Dickens og Goethe i læderindbundne udgaver. Nu var hun gået over til mere obskure forfattere, folk hvis bøger hun var nødt til at finde i førsteudgaver eller gamle paperbacks med navne som Brautigan, Paley og Kosiński. Jo mere obskurt desto bedre. Ved at læse

en forfatter som ingen andre havde hørt om følte hun det som om hun egenhændigt holdt ham eller hende i live. En slags intellektuel hjertemassage. I skolen fik hun tit ballade fordi hun gemte sine bøger under bordet og læste i dem i timerne (selvom miss Kavanaugh aldrig havde noget imod det). I løbet af det sidste år havde hun fået øjnene op for en mand som både Robert E. Howard og H. P. Lovecraft nævnte havde haft indflydelse på deres værker. En spændingsromanforfatter som havde været ret produktiv i det tidlige 20. århundrede.

Denver Kristoff læste hun på en bogryg. „Miss Dobson? Den mr. Kristoff som byggede det her hus, var det *Denver Kristoff*, forfatteren?“

„Det er det. Du har altså hørt om ham?“

„Jeg har aldrig læst hans bøger, men jeg har helt bestemt hørt om ham. Hans bøger er ikke engang til salg på eBay. Fantasy, science fiction ... afgørende for de folk som senere gik hen og opfandt *Conan barbaren* og definerede vores moderne opfattelse af zombier. Han fik aldrig rigtig kritikerros ...“

Hun blev nødt til at stoppe sin talestrøm på grund af Brendans overdrevne bræklyde.

„Gider du godt holde op med det der?“

„Undskyld, jeg er allergisk over for bogmærker.“

„Far, vi kunne bo i en kendt, obskur forfatters hjem!“

„Det vil jeg tage til efterretning.“

Miss Dobson ledte familien ud af biblioteket (far var praktisk talt nødt til at hive Cordelia med sig) og præsenterede dem for et køkken der så splinternyt ud. Det var helt sikkert det mest moderne rum de havde set i huset indtil videre. Nye hårde hvidevarer glitrede under et kæmpe ovenlysvindue.

Det lignede et sted som bakterier var bange for at nærme sig. Et imponerende udvalg af knive hang på en magnetskinne over komfuret i størrelsesorden fra mindst til størst.

„Kan vi lave småkager her?“ spurgte Eleanor.

„Selvfølgelig,“ sagde far.

„Viking, Electrolux, Sub-Zero,“ listede miss Dobson op mens hun førte familien forbi det store amerikankøleskab i rustfrit stål. Brendan spekulerede på om der mon var noget underligt inde i det, som for eksempel et afhugget hoved. Han kiggede efter, men så ikke noget der var mere foruroligende end tomme hylder.

Miss Dobson tog Walker-familien med ovenpå. Køkkenets tidssvarende indretning blev omgående overskygget af den flotte vindeltrappe i træ, som Eleanor insisterede på at gå op og ned ad og så op ad igen. Vindeltrappens trin var bredere end nogen familien Walker nogensinde havde set, og den tjente som hovedtrappe mellem stueetagen og første sal. Ovenpå løb en bred gang gennem hele husets længde og endte i en karnap og i en anden, mindre trappe som førte ned i hall'en igen.

På væggene hang gamle portrætter i sort/hvid med et svagt gulligt skær. Et af dem forestillede en mand med et alvorligt ansigt og firkantet skæg, som stod ved siden af en kvinde i flæsekjole der holdt fast i en klapvogn. På det næste så den samme kvinde sig over skulderen og kiggede hen på kajen hvor en flok mænd med kasketter stod og betragtede hende. Det tredje billede var af en ældre dame som sad under et træ og holdt om en baby der var iført kjole og kyse.

„Familien Kristoff,“ forklarede miss Dobson der havde bemærket Cordelia og Brendans fascination. „Det der er

Denver Kristoff,“ hun pegede på manden med det firkantede skæg, „hans kone Eliza May,“ kvinden på kajen, „og hans mor,“ hun pegede på damen under træet. „Jeg har glemt hvad hun hedder. Men altså, billederne er bare til pynt. Når I flytter ind, *hvis* I flytter ind, kan I hænge billeder op af jeres egen familie.“

Brendan forsøgte at forestille sig fotografier af sin familie hænge i gangen. Ham og hans far til en lacrossekamp hvor far holdt forkeret om staven. Cordelia der råbte ad mor fordi hun ikke ville fotograferes uden makeup på. Eleanor der gjorde sig skeløjet og smilede alt for bredt. Hvis man tog nogle åndssvage billeder og tilføjede hundrede år kom de så til at se sælsomme og vigtige ud?

„Der er tre værelser på denne etage,“ sagde miss Dobson. „Soveværelset ...“

„Kun tre? I lovede mig at jeg ville få mit eget værelse,“ sagde Brendan.

„Det fjerde er ovenpå. På loftet.“ Miss Dobson trak i en snor som hang ned fra loftet. En loftslem svingede ned fulgt af en stige som foldede sig ud og lige akkurat rørte gulvet.

„Sejt!“ sagde Brendan. Han tog fat om stigen og klatrede op.

Cordelia gik ind i et af værelserne længere nede ad gangen. Det var ikke soveværelset, men det havde en god størrelse og franske liljer på tapetet. „Jeg tager det her,“ sagde hun.

„Hvilket værelse er mit?“ spurgte Eleanor.

„Unger, det her er alt sammen hypotetisk ...“ forsøgte deres far at indskyde, men Cordelia ledte Eleanor hen til det tredje værelse, som mere var et kammer ... eller et skab.

„Så jeg hænger på det mindste?“

„Du er den mindste.“

„Mor! Det er altså uretfærdigt! Hvorfor skal jeg have det lille værelse?“

„Cordelia er en stor pige. Hun har brug for plads,“ sagde mor.

„Hørte du det, Cordelia? Mor siger at du skal tabe dig!“ råbte Brendan oppe fra loftet.

„Hold mund, Brendan! Hun mener at jeg er ældre!“

Brendan smilede for sig selv, men nu begyndte loftet for alvor at fange hans opmærksomhed. Der stod en gæsteseng henne ved vinduet, en kommode med forskellige nipsting på toppen og et flagermusskelet var anbragt på en hylde der stak ud fra væggen.

Flagermusens skelet var monteret med udstrakte vinger på en glat, sort sten. Dens hoved var løftet en smule som om den fangede insekter. Det var noget af det mest uhyggelige Brendan nogensinde havde set, men han var ikke bange. Han tog sin mobiltelefon frem og tog et billede.

„Brendan, sig undskyld til din søster!“ råbte mor.

„Ja, Brendan, kom herved!“ blandede Eleanor sig.

Typisk. Når han ikke var bange for noget var der selvfølgelig ikke nogen i nærheden at imponere. Brendan kravlede ned ad stigen. Cordelia skulede til ham.

„Undskyld,“ sagde han. „Du behøver ikke at tabe dig. Men, se hvad de har ovenpå! Jeg tog et billede ...“

Cordelia greb hans telefon og slettede billedet.

„Hey!“

„Nu står vi lige.“

„Du kiggede ikke engang på det!“

Miss Dobson forsøgte at skjule sin irritation bag et smil.
„Skal vi fortsætte?“

Familien fulgte efter hende ned ad gangen og kom forbi et firkantet indhak i væggen.

„Hvad er det?“ spurgte Eleanor.

„Madelevatoren,“ sagde miss Dobson kort for hovedet.

De nåede hen for enden af gangen. „Det var det,“ sagde miss Dobson og kiggede ud ad karnapvinduet på familien Walkers brugte Toyota og derefter tilbage på dr. Walker. „Du har ikke stillet det vigtigste spørgsmål endnu.“

„Prisen,“ sagde far bedrøvet. Sandheden var at da han havde hørt ordene 'rustik' og 'charmerende' havde han tænkt det samme som Cordelia. At huset var et håndværkertilbud som han havde råd til. Men to etager plus et loft, fuldt møbleret, med et bibliotek og udsigt til broen i et område som Sea Cliff? Det ville koste flere millioner.

„Ejerne forlanger tre hundrede tusinde,“ sagde miss Dobson.

6

Brendan så et udtryk af vantro glide hen over sin fars ansigt. Så tog far sig sammen og fandt sin forretningsstemme frem. Det var godt at høre. Brendan plejede at høre den ofte når hans far blev interviewet eller rådgav andre kirurger, men i den forgangne måned, efter 'episoden', havde der ikke været mange af den slags opkald. Nu talte han med beslutsomhed.

„Miss Dobson, vi tager det. Vær venlig at gøre kontrakten klar så vi kan få handlen afsluttet så hurtigt som muligt.“

„Vidunderligt!“ Miss Dobson åbnede en lille sølvfarvet æske for at give far sit visitkort. Mor gav far et knus.

„Hvad betyder det?“ spurgte Eleanor. „Fik vi huset? Skal vi bo her?“

Brendan tog et skridt frem. „Hvorfor er det så billigt?“

„Brendan!“ skændte mor.

„Det koster det samme som en lejlighed. Mindre endda. Det giver ingen mening.“

„Børnenes nysgerrighed er skam virkelig velkommen,“ sagde miss Dobson. „Brendan, ejerne forsøger at gøre deres investeringer likvide. Som så mange andre familier oplever

de i øjeblikket svære tider og de er villige til at dumpe prisen for at få solgt. Specielt, hvis det betyder at de kan hjælpe andre som er i klemme. I har måske bemærket at der ikke er noget 'til salg'-skilt ude foran. Ejerne vil ikke sælge til en hvilken som helst familie. De leder efter den *rigtige* familie. En familie i nød.“

Hun smilede. Brendan hadede at være mål for hendes medlidenhed. Det ville have været okay hvis hun kun havde haft ondt af ham, det ville han have kunnet leve med, men hun havde ondt af dem alle sammen. Og det var på grund af far. Det var så ydmygende. Deres far forsøgte at gøre det hele bagvendt. Han ville genopfinde sit omdømme ved at købe et imponerende hus, få sig et imponerende job på et imponerende sygehus med en administration der var imponerede over hans berømmelse og villige til at se bort fra 'episoden'. Men han kunne ikke engang imponere ejendomsmægleren. Brendan følte lidt at han ville være bedre stillet hvis han var alene eller måske gik på kostskole ligesom nogle af sine venner. Men hans forældre havde på ingen måde råd til at sende ham på kostskole.

Miss Dobson førte familien Walker nedenunder, gennem hall'en og hen til hoveddøren. „Jeg tror at I vil blive glade for at bo i Kristoff House.“

„Vi burde ikke købe det,“ hviskede Brendan til Cordelia. „Du ved godt at far ikke tænker klart i øjeblikket. Der er noget muggent ved det her.“

„Du er bare bange.“

„Hvad? Mig? Nej.“

„Selvfølgelig er du det. Du har ikke lyst til at bo her med den uhyggelige engel på græsplænen.“

„Undskyld mig, men der var et flagermus skelet oppe på loftet og det var jeg ikke bange for.“

„Og hvad så? Det beviser ikke noget som helst. Eleanor, var Brendan ikke også bange for den statue?“

Eleanor nikkede.

„Jeg har ikke mere at tilføje.“

Brendan havde bestemt ikke tænkt sig at lade Cordelia få det sidste ord i den sag. Da hans familie gik ud ad hoveddøren og ned ad grusstien smuttede han væk og løb om til stenenglen mens han trak sin mobil frem for at tage endnu et billede. Han ville lægge sin arm rundt om den, smile bredt og vise verden at han ikke var bange for en klump sten med mospuder.

Men stenenglen var der ikke.

Brendan undertrykte sin trang til at kalde på de andre. Måske var han bare forvirret. Måske stod statuen på den *anden* side af huset. Men nej. Han huskede tydeligt at det var den højre hånd der var brækket af og at armen havde været få centimeter fra ydermuren. *Hvem havde flyttet statuen?*

Brendan knælede ned for at undersøge tæppet af grannåle der lå på jorden. Der burde have været et tydeligt aftryk af hvor statuens sokkel havde stået, men det så simpelthen ud som om statuen aldrig havde været der ...

Pludselig kom et ansigt til syne, ganske tæt på Brendans eget og det hvæsedede som en sværm af hvepse fra helvede.

„I hører ikke til her.“

HOUSE OF SECRETS

Køb bogen online på
www.tellerup.dk